

Sygn. akt: III AUa 2606/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka (spr.)

Sędziowie: SSA Jacek Zajączkowski

SSO del. Joanna Kasicka

Protokolant: st.sekr.sądowy Patrycja Stasiak

po rozpoznaniu w dniu 24 września 2014 r. w Łodzi

sprawy **M. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o odsetki,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt: VIII U 3576/13;

zmienia zaskarżony wyrok i oddala odwołanie.

Sygn. akt III AUa 2606/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił M. K. wypłaty odsetek ustawowych za zwłokę w wypłacie na jej rzecz renty socjalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji M. K. wniosła o jej zmianę i zasądzenie od organu rentowego odsetek ustawowych w kwocie 6.496,35 zł z tytułu opóźnienia w wypłacie renty socjalnej za okres od 1 sierpnia 2009 roku do 30 kwietnia 2013 roku, z ustawowymi odsetkami od daty wniosku.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 października 2013r. Sąd Okręgowy w Łodzi zmienił decyzję i zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz M. K. kwotę 6.503,82 zł tytułem odsetek ustawowych z tytułu opóźnienia w wypłacie renty socjalnej za okres od 16 sierpnia 2009r. do 24 kwietnia 2013r., orzekając jednocześnie o kosztach zastępstwa procesowego. Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach: decyzją z dnia 7 października 2009 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił M. K. prawa do renty socjalnej podnosząc, że komisja lekarska ZUS nie stwierdziła u wnioskodawczyni całkowitej niezdolności do pracy. Wyrokiem z dnia 26 października 2010 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił odwołanie ubezpieczonej od powyższej decyzji. Na skutek apelacji ubezpieczonej od wskazanego orzeczenia, Sąd Apelacyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 20 marca 2013 roku zmienił wyrok Sądu Okręgowego i poprzedzając go decyzję i przyznał M. K. prawo do renty socjalnej od dnia

1 sierpnia 2009 roku na stałe. Rozstrzygnięcie to zostało oparte w głównej mierze na opinii biegłego internisty, który zobowiązany został do wydania opinii holistycznej, po wcześniejszych opiniach biegłych: neurologa, laryngologa, psychologa, psychiatry i endokrynologa. Rozpoznał on u wnioskodawczynie szereg schorzeń na tle choroby genetycznej, które oceniane odrębnie nie powodują całkowitej niezdolności do pracy, natomiast oceniane łącznie prowadzą do wniosku, że M. K. może pracować jedynie w warunkach specjalnych, na stanowisku specjalnie dla niej przeznaczonym, może wykonywać prace lekkie, proste, pod nadzorem innej osoby. Następstwa fizyczne schorzenia genetycznego są liczne, nakłada się na nie neurogenne uszkodzenie układu nerwowego z upośledzeniem umysłowym. Schorzenia te naruszają sprawność organizmu wnioskodawczynie i powodują jej całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej na stałe. Od przedmiotowego wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy nie wniósł kasacji. Wskazany wyrok wraz z uzasadnieniem został doręczony ZUS w dniu 17 kwietnia 2013 roku. W dniu 16 kwietnia 2013 roku M. K. złożyła oświadczenie, że od 1 sierpnia 2009 roku nigdzie nie pracowała i nie pobierała żadnych świadczeń. Decyzją z dnia 18 kwietnia 2013 roku, wykonując wyrok Sądu, organ rentowy przyznał M. K. prawo do renty socjalnej od 1 sierpnia 2009 roku na stałe. Ponadto przyznał ubezpieczonej wyrównanie świadczenia za okres od 1 sierpnia 2009r. do 30 kwietnia 2013 roku w wysokości 28.017,34 złote brutto, tj. 22.670,78 zł. Pismem z dnia 22 maja 2013 roku M. K. wezwała ZUS do zapłaty ustawowych odsetek, wynikłych ze zwłoki w realizacji prawa do renty za sporny okres. Wysokość należnych skarżącej odsetek za okres od dnia 16 sierpnia 2009 roku (data płatności świadczenia to 15-ty każdego miesiąca) i od kolejnych dat wymagalności za kolejne miesiące, do dnia wypłaty zaległego świadczenia w dniu 24 kwietnia 2013 roku, wynosi 6.503,82 zł. W konsekwencji powyższych ustaleń, odwołując się do treści art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 – tekst jednolity z późn. zm.) oraz podziеляjąc stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu uchwały z dnia 6 lipca 2011r. II UZP 5/11, Lex nr 844641, Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie M. K. zasługuje na uwzględnienie, gdyż zaistniały okoliczności wskazujące na zawinięcie organu rentowego w powstaniu opóźnienia w wypłacie należnego świadczenia. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że ZUS niesłusznie uznał, iż wnioskodawczynie nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Dokonane przez Sąd Apelacyjny ustalenia w sprawie IX U 1539/09 wskazują na wnioski całkowicie odmienne niż te, które wywodził organ rentowy. Wnioskodawczynie cierpi na liczne schorzenia na tle choroby genetycznej, na które nakłada się neurogenne uszkodzenie układu nerwowego z upośledzeniem umysłowym, które to schorzenia oceniane odrębnie nie powodują całkowitej niezdolności do pracy, natomiast oceniane łącznie prowadzą do wniosku, że M. K. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy zarobkowej na stałe. Schorzenia te powodowały całkowitą niezdolność do pracy skarżącej również w okresie wcześniejszym. W toku procesu nie pojawiły się żadne inne okoliczności, które nie byłyby znane organowi rentowemu, a które kwalifikowałyby wnioskodawczynię do uznania za osobę całkowicie niezdolną do pracy. Powyższe – w ocenie Sądu - wskazuje wprost na fakt, iż komisja lekarska ZUS w sposób ewidentnie błędny dokonała oceny stanu zdrowia skarżącej. Z tych też względów, w rozpoznawanej sprawie odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu opóźnienia w ustaleniu i wypłacie prawa do renty socjalnej - nie jest wyłączona na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych. Rzeczą oczywistą dla Sądu Okręgowego było, że nieprzyznanie prawa do renty obciąża w całości i wyłącznie organ rentowy, gdyż wynikał on z błędnej oceny stanu zdrowia wnioskodawczynie. Sąd Okręgowy uznał natomiast za niezasadne odwołanie M. K. w zakresie żądania odsetek od odsetek, gdyż brak jest podstaw prawnych do przyznania dalszego wyrównania szkody dla ubezpieczonego wynikłej z opóźnienia w zrealizowaniu należnego mu świadczenia. Organ rentowy ma obowiązek zapłacić obok świadczenia głównego, niezależnie od niego, oznaczonej ułamkowej części tego świadczenia (odsetki) za określony czas niemożności używania pieniędzy przez świadczeniobiorcę. Z tego też względu nie można przyznać ubezpieczonej odsetek od odsetek.

W apelacji organ rentowy zaskarżył wyrok w całości domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania. Zarzucając naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 85 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.), art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) poprzez niewłaściwą wykładnię przepisów i ich zastosowanie polegające na przyjęciu, że organ rentowy jest zobowiązany do wypłaty odsetek z powodu opóźnionego terminu wypłacenia renty socjalnej w następstwie okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność oraz art. 15 ustawy z dnia 27.06.2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 zez zm.) poprzez

zastosowanie przepisu ustawy emerytalnej, do którego brak jest odesłania w ustawie o rencie socjalnej. Ponadto apelujący podniósł, że dla niniejszej sprawy ma znaczenie szczególnie treść normy prawnej wynikającej z art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wskazująca na to, iż dla istnienia obowiązku wypłaty w ogóle odsetek, konieczne jest wystąpienie ściśle określonych okoliczności, których z kolei brak zwalnia organ rentowy z odpowiedzialności za opóźnioną realizację prawa. Dla organu rentowego, który działa w ramach określonych przepisami procedur, jedynym możliwym dowodem do wypłaty w tym przypadku renty socjalnej, stało się orzeczenie lekarskie wydawane przez lekarza orzecznika działającego w pierwszej instancji albo przez komisję lekarską działającą w drugiej instancji. Organ rentowy dla istnienia przesłanki związanej z istnieniem niezdolności do pracy lub istnienia konkretnego stopnia tej niezdolności, nie ma swobody dowodowej, gdyż determinuje ją specjalistyczna kwalifikacja medyczna i dopóki nie otrzyma odnośnego orzeczenia lekarskiego, nie wydaje w tym przedmiocie decyzji. Z chwilą zajęcia przez lekarzy stanowiska, organ rentowy jest tym orzeczeniem związany, a to oznacza, że jest w swoim postępowaniu dowodowo ograniczony. Podobnie sprawa się przedstawia w toku trwającego procesu odwoławczego, w którego ramach przewodniczący komisji lekarskiej zgłasza zastrzeżenia do opinii biegłych, polemizuje z nimi i proponuje zgłaszanie wniosków dowodowych. Organ rentowy do wydania odmiennej decyzji w zakresie prawa do renty, został zobowiązany prawomocnym wyrokiem sądu tj. Sądu Apelacyjnego, który ostatecznie ustalił brakującą do uprawnień przesłankę. Sąd drugiej instancji zmienił nie tylko zaskarżoną decyzję ZUS, ale także wyrok sądu I instancji. Nie bez znaczenia jest i to, że w takiej sytuacji nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego. Jedyna dla ustalení przesłanek medycznych podstawa faktyczna - orzeczenie lekarskie, zawiera w swojej istocie element ocenny, na który przyznający prawo organ rentowy nie ma wpływu. Ocena tego dowodu może być zmieniona wyłącznie w oparciu o inny dowód, który z kolei dopuszczalny jest wyłącznie w postępowaniu sądowym - opinie biegłych lekarzy. Organ rentowy w postępowaniu administracyjnym, w tym należącym doń procesie orzeczniczym, postępował zgodnie z obowiązującymi przepisami, natomiast należne świadczenie wypłacił w określonym terminie liczącym od ustalenia ostatniej okoliczności (tu: prawomocnego wyroku). Strona odwołująca się udowodniła dopiero w postępowaniu przed sądem II instancji zakończonym prawomocnym wyrokiem sądu apelacyjnego o prawie do świadczenia w związku z istniejącą całkowitą niezdolnością do pracy. Skoro organ rentowy w ramach swoich kompetencji poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił okoliczności konieczne do wydania decyzji, to zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym była uzasadniona ustaleniami faktycznymi, które nie były i nie mogły być mu znane, bo zostały dokonane na podstawie dowodów niedostępnych temu organowi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego jest zasadna, skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem odwołania, choć nie wszystkie zarzuty okazały się zasadne.

W niniejszej sprawie przedmiotem sporu była kwestia, czy ubezpieczonej należą się na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych ((Dz. U. z 2009r. Nr 205, poz. 1585 – tekst jednolity z późn. zm.) odsetki od wypłaconej renty socjalnej. Rozstrzygnięcie tej kwestii wymagało uprzedniego rozstrzygnięcia, na skutek zarzutu apelacyjnego, czy do renty socjalnej zastosowanie mają przepisy art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i art. 118 ust.1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS. (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 – tekst jednolity z późn. zm.) Zgodnie z treścią art. 15 ustawy z dnia 27 czerwca 2003r. o rencie socjalnej (Dz. U. Nr 135, poz. 1268 zez zm.) o rencie socjalnej, w sprawach nieuregulowanych w ustawie stosuje się odpowiednio:

1) art. 12-14, art. 61, art. 78-81, art. 88, art. 89, art. 93, art. 94, art. 98, art. 100 ust. 1 i 2, art. 101, art. 102 ust. 1, art. 104 ust. 4, art. 107, art. 114, art. 116 ust. 1b i 2, art. 118 ust. 1-5, art. 119 ust. 1, art. 121, art. 122 ust. 1, art. 126, art. 128, art. 129 ust. 1, art. 130 ust. 1, art. 133-135, art. 136a i art. 138-144 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przy czym kwotę wolną od potrąceń i egzekucji ustala się według zasad określonych dla renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy;

2) art. 80-82 i 84 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W myśl art. 85 ustawy systemowej jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to jednak przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Termin wypłaty świadczenia, stosownie do treści art. 118 ust. 1 w zw. z ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS został określony na 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska organu rentowego, zgodnie z którym ubezpieczonej nie przysługuje prawo do odsetek z uwagi na brak odesłania w art. 15 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej do art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W uchwale z dnia 6 lipca 2011 r., (II UZP 5/11, OSNP 2011/23-24/301) Sąd Najwyższy wyraził stanowisko, które Sąd Apelacyjny podziela, iż przepis art. 85 ust. 1 ustawy systemowej stanowi o zwłoce w przyznaniu świadczenia, nie definiując go jako świadczenia z ubezpieczenia społecznego, a poprzez odwołanie się do terminów "przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych", ustawodawca wyraźnie wskazał, że zakres przedmiotowy tej normy wykracza poza świadczenia z ubezpieczenia społecznego i odnosi się też do świadczeń innych - zleconych do wypłaty. Ich wypłatę "zlecają" - w ramach zadań powierzonych - odrębne przepisy (ustawy), w tym przepisy ustawy o rencie socjalnej. Zakreślenie w art. 85 ust. 1 ustawy systemowej przedmiotowych granic odpowiedzialności za zwłokę i objęcie nią także decyzji w przedmiocie renty socjalnej, nie wymaga dodatkowego potwierdzenia w ustawie o rencie socjalnej - poprzez zwrotne odesłanie do tego przepisu ustawy systemowej. Podwójna regulacja tej samej kwestii jest zbędna. Za nietrafny Sąd Najwyższy uznał argument, że za brakiem odpowiedzialności na zasadzie art. 85 ustawy systemowej ma przemawiać brak odesłania do tego przepisu w ustawie o rencie socjalnej. Ponadto, w uchwale tej Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że przepis art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie również do renty socjalnej. W tej sytuacji, podzielając stanowisko Sądu Najwyższego, zarzut organu rentowego co do naruszenia art. 15 ustawy o rencie socjalnej uznać należało za bezzasadny.

Apelacja jest natomiast uzasadniona z innych przyczyn. Trafnie skarżący twierdzi bowiem, że doszło do naruszenia prawa materialnego art. 85 ustawy systemowej i art. 118 ust.1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W niniejszej sprawie, po pierwotnie odmownej decyzji organu rentowego, wnioskodawczyni przyznano prawo do renty socjalnej dopiero w wyniku postępowania przed Sądem, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 marca 2013r. (sygn. akt III AUa 1513/10) zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 października 2010r. (sygn. akt IX U 1539/09) oraz poprzedzającą go decyzję organu rentowego i przyznającym M. K. prawo do renty socjalnej od 1 sierpnia 2009 roku na stałe. Stan faktyczny sprawy IX U 1539/09 przedstawia się następująco: w dniu 8 lipca 2009r. ubezpieczona złożyła do organu rentowego wnioski o rentę socjalną. Do wniosku załączyła zaświadczenie o stanie zdrowia, z którego wynikało, że choroba podstawową jest mózgowie porażenie dziecięce, a współistniejącą jest obustronny głęboki niedosłuch. Do wniosku została też załączona dokumentacja lekarska, z której wynikało, że ubezpieczona leczy się w poradni laryngologicznej i neurologicznej. Rozpoznając powyższy wniosek organ rentowy przeprowadził postępowanie, w ramach którego M. K. została poddana badaniu przez lekarza orzecznika ZUS i z uwagi na chorobę podstawową konsultanta psychologa. Z opinii psychologa wynikało, że funkcjonowanie intelektualne badanej odpowiada kryterium ilościowego upośledzenia umysłowego w stopniu lekkim. W następstwie tych badań Lekarz Orzecznik ZUS nie uznał ubezpieczonej za całkowicie niezdolną do pracy. Ubezpieczona odwołała się od orzeczenia Lekarza Orzecznika i Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 1 października 2009r. nie uznała M. K. za całkowicie niezdolną do pracy. Zarówno Lekarz Orzecznik ZUS jak i Komisja Lekarska ZUS rozpoznali schorzenia pod postacią neuropatii rodzinnej z upośledzeniem umysłowym lekkim, niedosłuchu obustronnego zaprotegowanego,

niedoczynności tarczycy w okresie eutyreozy oraz otyłości. Organ rentowy, dla którego zgodnie z treścią art. 14 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS orzeczenie Komisji Lekarskiej jest wiążące wydał decyzję, którą odmówił M. K. prawa do renty socjalnej, wobec ustalenia, że nie jest ona całkowicie niezdolna do pracy. Na skutek odwołania się ubezpieczonej od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego, sąd ten dopuścił dowód z opinii biegłych laryngologa, neurologa, psychologa i psychiatry i ginekologa-endokrynologa. W opiniach tych biegli rozpoznali schorzenia, na które cierpi ubezpieczona oraz ocenili stopień naruszenia sprawności organizmu spowodowanego tymi schorzeniami. Opierając się na tych opiniach Sąd Okręgowy wyrokiem dnia 26 października 2010r. oddalił odwołanie ubezpieczonej. Od tego wyroku M. K. odwołała się do Sądu Apelacyjnego. Sąd Apelacyjny w toku postępowania sądowego dopuścił dowód z opinii biegłych: ginekologa - endokrynologa, dwóch psychiatrów, endokrynologa i internisty. Z opinii biegłych psychiatry (dr K. K.), endokrynologa (dr E. Z.-D.) i z opinii holistycznej internisty (prof. L. P.) wynikało, że M. K. nie jest całkowicie niezdolna do pracy. Natomiast z opinii biegłych ginekologa – endokrynologa (prof. dr hab. T. P.), psychiatry (dr K. K.) wynikało, że M. K. jest całkowicie niezdolna do pracy. Ostatecznie także biegły internista w opinii ustnej uznał M. K. za całkowicie niezdolną do pracy. Biegli wydawali opinie pisemne i ustne. Ostateczne rozstrzygnięcie, którym M. K. otrzymała prawo do renty, zapadło po uzupełnieniu postępowania dowodowego przez Sąd Apelacyjny poprzez przeprowadzenie dowodu z ośmiu opinii biegłych. Prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego zapadł w dniu 20 marca 2013r.

W tak ustalonym stanie faktycznym niewątpliwie została stwierdzona wadliwość decyzji organu rentowego z dnia 7 października 2009r. Jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego nie oznacza to automatycznie, że jej wydanie było następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, powodując odpowiedzialność odsetkową organu rentowego ustanowioną w art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.). W kontekście prawa do odsetek istotne jest bowiem stwierdzenie, czy organ rentowy w ramach udzielonych mu kompetencji i nałożonych obowiązków podjął określone działania zmierzające do ustalenia prawa i wyjaśnienia związanych z tym okoliczności. W postępowaniu przed organem rentowym ustalenie odnośnie do istnienia u ubezpieczonego niezdolności do pracy może być dokonane wyłącznie na podstawie orzeczenia lekarza orzecznika i Komisji Lekarskiej. (art. 14 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach i rentach). W rozpoznawanej sprawie tak się właśnie stało. Ocena zdolności skarżącej do pracy została powierzona lekarzowi orzecznikowi ZUS oraz Komisji Lekarskiej, a orzeczenie tej Komisji co do braku całkowitej niezdolności ubezpieczonej do pracy stanowiło podstawę odmowy prawa do świadczenia w postępowaniu przed organem rentowym. Ocena stanu zdrowia ubezpieczonej dokonana przez lekarza orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS poprzedzająca wydanie przez te organy orzeczenia nie była swobodna i uwzględniała zasady i tryb postępowania określony przepisami rozporządzenia Ministra Polityki Społecznej z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie orzekania o niezdolności do pracy (Dz. U. Nr 273, poz. 2711), w szczególności uwzględniała jego § 3 ust. 1, § 4 ust. 1. Ostatecznie dopiero Sąd Apelacyjny uznał ubezpieczoną za całkowicie niezdolną do pracy z powodu zespołu wad i zaburzeń rozwojowych, zdiagnozowanych i właściwie ocenionych w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym. Zauważyć należy, że ocena stanu zdrowia M. K. dokonana przez lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS została poddana weryfikacji przez biegłych sądowych i żaden z nich na etapie postępowania przed Sądem I instancji oceny tej nie podważył. Nie podważył tej oceny także Sąd Okręgowy, skoro wydał wyrok oddalający odwołanie. Także biegli wydający opinię przed Sądem Apelacyjnym, tj. biegła endokrynolog dr E. D., biegła psychiatra K. K. (3) i początkowo biegły internista prof. L. P., podzielili ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS i Komisję Lekarską ZUS. Dlatego też, zdaniem Sądu Apelacyjnego, w tej konkretnej sprawie, odpowiednie dowody istnienia całkowitej niezdolności do pracy, nie zostały zgromadzone już w postępowaniu przed organem rentowym, wobec czego nie mogły doprowadzić do przyznania prawa do renty. Nowym dowodem, który umożliwił Sądowi Apelacyjnemu przyznanie prawa do renty socjalnej była opinia holistyczna prof. L. P.. Uprawnione jest zatem twierdzenie, że datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji o przyznaniu prawa do świadczenia stanowił dzień 17 kwietnia 2013r. jako termin doręczenia organowi rentowemu odpisu wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 marca 2013r., na mocy którego ubezpieczonej przyznane zostało - po zmianie wyroku sądu pierwszej instancji - prawo do renty. W niniejszej sprawie nie można zatem przyjąć, że opóźnienie w przyznaniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2011 r., I BU 13/10, LEX nr 989120; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009

r., I UK 345/08, OSNP 2010/23-24/2; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2008 r., II UK 208/08, LEX nr 960473).

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.